

# РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Пазарджик, 26.02.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК** в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венцислав Ст. Маратилев

Членове: Димитър П. Бозаджиев  
ИВАНИНА ИГН. ИВАНОВА

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева  
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20245200500012 по описа за 2024 година

**Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.**

С Решение №438/05.07.2023г., постановено по гр.д.№468/2023г. по описа на РС- Пещера е прогласен за нищожен Договор за предоставяне на гаранция №1449313780 от 26.01.2023г. сключен между А. Б. Д. от гр.Пещера, ул.“Хан Пресиян“ №2, с ЕГН \*\*\*\*\*, действащ чрез процесуалния си представител адв.М. М. и „Кредит Гарант БГ“ ООД, с ЕИК203107568, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Лъчезар Станчев“ №3, ет.11, представлявано от К. В. за издаване в полза на „Неткредит“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Лъчезар Станчев“ №3 гаранция за сума в размер на 558лв. с цел гарантиране изпълнение на паричните задължения по Договор за потребителски кредит №202301260308280058 от 26.01.2023г. като противоречаща на Закона за задълженията и договорите, Закона за защита на потребителите и Закона потребителския кредит, на основание чл.143-146 от ЗЗП във вр.с чл.26, ал.1 от ЗЗД.

Осъден е „Кредит Гарант БГ“ ООД гр.София, да заплати на А. Б. Д. от гр.Пещера разноски по делото в размер на 50лв.

Осъден е „Кредит Гарант БГ“ ООД гр.София, да заплати на адв.М. М. сумата от 460лв.- адвокатско възнаграждение.

С Определение №469/25.09.2023г., постановено по гр.д.№468/2023г. по описа на РС- Пещера е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Решение №438 от 05.07.2023г., постановено по гр.д. №468/2023г. по описа на РС- Пещера в частта за разноските, като се чете: „Осъжда „Кредит Гарант БГ“ ООД гр.София, да заплати в полза на М. В. М. от гр.Пловдив, бул.“Пещерско шосе“ №81, ет.3, ап.Б, адвокатско възнаграждение в размер на 480лв., вместо грешно посоченото от 460лв.“.

Това определение е неразделна част от Решение №438 от 05.07.2023г., постановено по гр.д.№468/2023г. по описа на РС- Пещера.

Против постановеното решение е постъпила въззивна жалба от „Кредит Гарант БГ“ ООД, представлявано от законния му представител К. В. В., в качеството му на управител, чрез гл.юрисконсулт П. П..

Твърди се в същата, че обжалваният съдебен акт е неправилен поради своята необоснованост.

Приема се, че макар волята на съда да уважи исковата претенция да е ясна, то мотивите му са вътрешно противоречиви.

Твърди се, че неправилно съдът е посочил в мотивите си, че по делото е било безспорно, че процесния договор попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит /ЗПП/. В тази насока се визира, че още с отговора на исковата молба е възразено от страна на ответникът, че по отношение на договора за гаранция не намират приложение нормите на ЗПК, по аргумент от чл.1 от ЗПК.

Твърди се, че не може да бъде споделен изводът, че договорът за гаранция не става част от договора за кредит, поради което и намира приложение ЗПК. Подобна трансформация на облигационните отношения не би могла да бъде обоснована посредством заключението на съда, че възнаграждението по договора за гаранция се изплаща с вноските по договора за кредит. Характеризиращите белези на всяко едно договорно облигационно правоотношение са неговите страни и предмет, като в процесния случай двете правоотношения освен с различен предмет са сключени и между различни страни.

Сочи се, че действително, както съдът е посочил на страница №5 от решението е налице смесване на правните фигури- съдът не е съобразил, че нито ищецът, нито ответникът твърдят, че от „Кредит Гарант БГ“ ООД е издадена банкова гаранция по чл.422 от ТЗ, поради което буди недоумения изложението на страница №5 от решението касателно безспорния факт, че „Кредит Гарант БГ“ ООД не е „банка по смисъла на българското законодателство“.

Визира се, че съдът е приел, че сключения договор между А. Б. Д. и „Кредит Гарант БГ“ ООД по своята същност е договор за поръчителство /страница №5/, същият е изложил мотиви за неговата недействителност поради противоречие с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19 от ЗПК /страница №5 и №6/, като в цялото това изложение се коментира договор за кредит. Да се приеме, че по отношение на договор за поръчителство се прилагат разпоредбите на ЗПК е очевидно неправилно.

Твърди се, че макар в диспозитива на съдебният акт да е посочено, че договорът за гаранция/поръчителство противоречи на ЗЗД, от съдебния акт в неговата цялост не става ясно на коя разпоредба на ЗЗД противоречи договорът. В диспозитивът за първи и единствен път се споменава, че процесният договор противоречи на чл.143-146 от ЗЗП, като никъде в мотивите на съда не е посочено, защо е прието, че е налице това противоречие.

Твърди се, че съдът не е се е произнесъл и по искането за спиране на делото, обективизирано на страница №2 от отговора на исковата молба, с оглед на което и на основание чл.633, във вр. с чл.631 от ГПК, алтернативно на основание чл.229, т.4 от ГПК се моли производството пред въззивната инстанция да бъде спряно до произнасянето с окончателен акт на Съда на Европейския съюз по дело №С-714/2022г.

Искането е да се отмени, като неправилно обжалваното решение и се постанови друго с което се отхвърли изцяло предявения срещу „Кредит Гарант БГ“ ООД иск.

Моли се за присъждане на направените по делото разноски за двете съдебни инстанции.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- А. Б. Д. е постъпил писмен отговор, чрез процесуалния й представител адв.М..

Счита се в същия, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. В този смисъл се излага доводи, че процесния договор за предоставяне на гаранция е нищожен, на основание чл.26, ал.1 и ал.3 от ЗЗД.

Твърди се, че договорът за предоставяне на гаранция е сключен между ищцата и „Кредит Гарант БГ“ ООД е нищожен поради това, че се стига до нарушаване на нормативно предвидения размер на ГПР и заобикаляне на закона, на основание чл.26, ал.1, пр.2 от ЗЗД, вр. с чл.19 от ЗПК.

Твърди се, че този договор е недействителен и на основание чл.143, ал.1 от ЗПК и чл.33 от ЗПК.

В този смисъл се излагат съображения.

Искането е да се потвърди обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

Претендират се разноси в настоящото производство.

В съдебно заседание, жалбоподателят „Кредит Гарант БГ“ ООД, редовно призовани, представител не се явява. От страна на законния му представител е постъпило писмено становище в което се моли да се уважи подадената въззивна жалба, като се претендират разноси.

Ответникът по жалбата- А. Б. Д., редовно призован, не се явява. От страна на процесуалния му представител- адв.М. е постъпило писмено становище, в което се иска да се потвърди обжалвания съдебен акт, като правилно и законосъобразно. Моли се за присъждане на направените по делото съдебно- деловодни разноси.

**От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:**

Производството пред РС- Пещера е образувано по повод на постъпила искова молба от А. Б. Д., чрез процесуалния му представител адв.М. М., срещу ответника „Кредит Гарант БГ“ ООД, представлявано от управителя му- К. В., с която е предявен иск с правно основание по чл.26, ал.1 от ЗЗД.

Твърди се в същата, че ищецът е страна по Договор за потребителски кредит №202301260308280058 от 26.01.2023г., сключен с „Нет Кредит“ ООД, чрез онлайн сайт на „Нет Кредит“ ООД.

Визира се, че съгласно клаузите на договора, кредитополучателят е следвало да върне сумата от 558лв., при заета сума от 500лв. с договорен ГПР

от 46,42%, при годишен лихвен процент от 38,75% и начин на издължаване чрез 6 вноски.

Твърди се, че във връзка с посочения договор за потребителски кредит, ищецът е сключил и договор за предоставяне на гаранция № 1449313780 от 26.01.2023 година с „Кредит гарант БГ“ ООД, по силата на който ищецът се задължил да заплати сумата от 402лв. на дружеството, което следвало да предостави гаранция.

Приема се от страна на ищецът, че договорът за предоставяне на гаранция под №1449313780 от 26.01.2023г. е нищожен, на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, във вр. с чл.19, ал.4 от ЗПК, както и по чл.143, ал.1 от ЗЗП, тъй като е нарушен принципът на „добрите нрави“.

Твърди се, че е налице значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупоставяне на интересите на ищеца с цел извличане на особена изгода за кредитора. Сумата, която се претендира по договора за гаранция е в размер на 402лв. и съставлява допълнителна сума в размер почти равен на сумата на отпуснатия кредит.

Сочи се, че Д. не е получил насрещна престация, въпреки платеното възнаграждение от 402лв., а освен това самото възнаграждението, което е следвало да се заплати по договора за гаранция е следвало да се отрази в определения ГПР и след като не е включено се заобикаля разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК

Искането е да се постанови решение, с което съдът да прогласи за нищожен договорът за предоставяне на гаранция под №1449313780 от 26.01.2023г., сключен между А. Б. Д. и „Кредит Гарант БГ“ ООД гр.София като противоречащ на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, във вр. с чл.19, ал.4 от ЗПК и чл.143 от ЗЗП.

Претендират се разноси.

В указания от съда срок от страна на ответникът „Кредит Гарант БГ“ ООД е депозиран писмен отговор. В него е изразено становище, че по отношение на договора за гаранция се прилагат разпоредбите на ЗПК.

Твърди се, че сключвайки договора дружеството е изпълнило задължението си по договора посредством издаване на гаранция за плащане.

Сочи се, че кредитополучателят е бил уведомен за задълженията си по

договора за гаранция и същият бил взел свободно и информирано решение за сключване на същия.

Искането е да се отхвърли предявения установителен иск. Претендират се разноси.

**От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:**

Видно от Договор за потребителски кредит №20230160308280058 от 26.01.2023г. се установява, че между „Неткредит“ ООД гр.София, в качеството му на кредитор и А. Б. Д. от гр.Пещера в качеството му на кредитополучател е сключен писмен договор за паричен заем. По силата на същия, кредиторът се е задължил да предостави на кредитополучателят потребителски кредит под формата на заем в размер на 500лв. Страните са уговорили възнаграждение- годишна лихва в размер на 38.75% от главницата по кредита. Кредитополучателят се е задължил да погаси задължението си по договора на равни месечни вноски (главница и лихви), съгласно изрично договорения погасителен план чрез 6 месечни вноски, като е уговорена падежната дата на всяка от тях. Посочен е още годишен процент на разходите от 46,42% и общата сума по кредита в размер на 558лв.

Съгласно клаузите на договора в чл.4, ал.3 от същия е предвидено, че в срок до края на следващия ден от сключване на договора кредитополучателят е длъжен да предостави на кредитора гаранция по кредита съгласно реда и условията предвидени в общите условия по договора. Банковата гаранция или гаранцията издадена от небанкова финансова институция, трябва да бъде за сумата от 558лв. и със срок на валидност до 28.07.2023г.

В чл.6 от договора е предвидено, че ако кредитополучателят не представи гаранция по кредита по чл.4, ал.3 от договора в установения срок същия дължи на дружеството неустойка в размер на 430лв., която се начислява на месец, считано от изтичане на срока посочен в чл.4, ал.3 от договора.

Видно от Договор за предоставяне на гаранция под №1449313780 се установява, че на дата 26.01.2023г. е сключен същия между „Кредит гарант БГ“ ООД гр.София от една страна в качеството му на „гарант“ и А. Б. Д. от друга страна в качеството му на наредител. По силата на същия, наредителят е възложил, а гаранта се е съгласил да издаде в полза на „Неткредит“ ООД- в

качеството му на „бенефициер“ гаранция за сума в размер на 558лв. с цел гарантиране изпълнение на паричните задължения по договор за кредит с №202301260308280058 от 26.01.2023г., за което наредителят дължи на Гаранта възнаграждение за издадената гаранция в размер на 67лв. на месец. За срока на валидност на гаранцията, който не покрива пълен период между две погасителни вноски, възнаграждението се начислява на ден. Възнаграждението на ден е 1/30 от месечното възнаграждение. Начисленото възнаграждение се заплащало заедно със следващата погасителна вноска по кредита, съобразно уговорения в договора за потребителски кредит погасителен план. При обявяване на предсрочна изискуемост на кредита възнаграждението предмет на настоящия договор спирало да се начислява. Уговорено е, че сумата (възнаграждението) за издаване на гаранцията е в размер на 402лв. Възнаграждението за издаване на гаранция се изплаща заедно с погасителните вноски по Договора за потребителски кредит съобразно с уговорения погасителен план, като на падежната дата вноската по дължимото възнаграждение става незабавно дължима и платима без да е необходимо изпращане на уведомление.

От Писмо до бенефициера „Неткредит“ООД от 26.01.2023г. издадено от „Кредит гарант БГ“ ООД е видно, че дружеството неотменимо и безусловно се съгласява да плати на кредитора сума в размер на 558лв.

**При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:**

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението е правилно и законосъобразно.

Първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като се е произнесъл по

предявения такъв по чл.26, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.143 от ЗЗП.

В конкретният казус, настоящата инстанция не приема направените във въззивната жалба оплаквания за неправилност и незаконосъобразност за основателни. Основанието за това, е че въззивният съд след подробно обсъждане на събраните в производството доказателства, достига до същите крайни правни изводи изведени от първата инстанция.

Основанието за това, въззивният съд извежда, че въпреки че договорът за потребителски кредит и този за предоставяне на гаранция формално да представляват самостоятелни договори, то двата договора са функционално свързани. Това е така, тъй като видно от съдържанието им, договорът за гаранция и дължимото по него възнаграждение на гаранта е във връзка с договора за кредит и обезпечава вземането на кредитодателя и е сключен в негова полза, т.е. договорът за гаранция не може да бъде сключен самостоятелно, защото има обусловено от договора за кредит значение и правата и задълженията по него са свързани с тези по договора за кредит. Принципно няма пречка за подобна свобода на договаряне, но при това положение единият договор става част от съдържанието на другия чрез включването на цената на услугата и отгук за договора за гаранция също ще са приложими общите правила на ЗЗД, както и тези на ЗПК и ЗЗП, а по кредита следва се отчитат и договорките по договора за гаранция. Няма пречка съдът да констатира пороци на договор /за кредита/, сключен с трето, неучастващо в производството лице, доколкото това рефлектира върху спорното правоотношение по договора за гаранцията, без да се произнася с диспозитив /и без формиране на сила на пресъдено нещо/, тъй като не е сезиран изрично с такъв иск. Тук важи изцяло нормата на чл.145 от ЗЗП, съгласно която неравноправната клауза в договор се преценява, като се вземат предвид всички обстоятелства, свързани със сключване на договора, към датата на сключването и всички клаузи, не само на конкретния договор, а и на друг договор, от който той зависи.

Следва да се посочи, че от договора за гаранция е видно, че възнаграждението, дължимо от наредителя А. Д. не постъпва в патримониума на гаранта „Кредит гарант“ ООД, а е уговорено като част от погасителната вноска, която кредитополучателят следва да заплати на кредитодателя „Неткредит“ ООД по сметки, които са идентични с посочените в ДПК. Нещо

повече уговорено е в чл.4 от договора за гаранция, че дължимото месечно възнаграждение за издаване на гаранцията в размер на 67лв. следва да се заплати на падежа, посочен в погасителния план по ДПК и по посочените от „Кредит гарант БГ“ ООД банкови сметки или като се преведе по сметка на кредитодателя „Неткредит“ ООД в избран от него офис на Изипей АД, а за основание да се посочи ЕГН на кредитополучателя-наредител. Уговорено е, че дължимите по договора за гаранция плащания ще бъдат събирани от кредитодателя „Неткредит“ ООД за сметка на гаранта „Кредит Гарант БГ“ ООД, както и че плащането на дължими по този договор суми на „Неткредит“ ООД, ще се считат за валидно плащане към „Кредит гарант БГ“ ООД, а в случай на частично плащане, първо се погасяват задълженията към „Кредит гарант БГ“ ООД и след това задълженията към „Неткредит“ ООД. Така чрез сключването на договора за гаранция се цели заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 от ЗПК, съгласно която максимално допустимият процент на разходите на година по потребителските кредити следва да е в размер не по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения, доколкото в договора за гаранция се уговаря възнаграждение, което впоследствие ще бъде изплатено като печалба на „Неткредит“ ООД. Цели се оскъпяване на договора за кредит, допълнително възнаграждение за заемотателя, което е уговорено по друго правоотношение, с цел да се избегне разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК.

В самия договор за ДПК е посочен процент на ГПР 46,42%, т.е. формално е изпълнено изискването на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Този размер не надвишава максималния по чл.19, ал.4 от ЗПК, но същият обаче не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно- възнаграждението по договора за гаранция, сключен от ищцата с „Кредит гарант“ ООД, което се включва в общите разходи по кредита по см. на § 1, т.1 от ДР на ЗПК. Договорът за гаранция и дължимото по него възнаграждение на гаранта е във връзка с ДПК /обезпечава вземането на кредитора и е сключен в негова полза/ и се явява част от общите разходи по кредита по см. на т.1, § 1 от ДР на ЗПК, което води отново до нарушаване на чл.19, ал.4 от ЗПК. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение на кредитора /без всякаква друга възможна алтернатива/ в срок до края на следващия ден чрез банкова гаранция или гаранция, издадена от небанкова финансова институция за

сумата в размер на 558лв., сключване на договора за предоставяне на гаранция в деня на сключване на договора за потребителски кредит- 26.01.2023г., както и с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за издаване на гаранцията ведно с основното задължение по кредита. Сумата, която представлява възнаграждението на гаранта по договор за гаранция е определена под условие за всеки ден, за който е в сила гаранцията, не е включена в ГПР, посочен в договора за кредит- 46,42%, като при включване на възнаграждение от договора за гаранция, действителният ГПР би бил в размер, надхвърлящ поставеното в чл.19, ал.4 от ЗПК ограничение. По този начин, потребителят е бил въведен в заблуждение относно стойността на разходите, които следва да направи по обслужване на кредита и реално по този начин се калкулира допълнителна печалба към договорената възнаградителна лихва по ДПК. Това води до нарушение и на изискването на чл.11 от ЗПК.

В случая на ищецът е предоставена сумата от 500лв. при уговорен ГПР в размер от 46,42%. Видно от договора за кредит, в него не е отразена действителната „обща сума, дължима от потребителя“. Така в графа „Разходи по кредита“ фигурира „обща сума за погасяване“ в размер на 558лв., но тя отчита само общия му размер, без да включва общите разходи за потребителя, в това число и възнаграждение за гаранта по договор за гаранция, което е пряко свързано с кредита. Това се отразява и на стойността на ГПР, защото той изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони и възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит- чл.19, ал.1 от ЗПК. По този начин се цели освен заобикаляне на ограничението на чл.19, ал.4 от ЗПК и посочената гаранционна сделка на практика води до нарушение и на чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП, което е довело до необосновано високо и скрито оскъпяване на кредита. Видно от договора за гаранция и размерът и падежът на погасителните вноски по договора за кредит задължението за плащанията и по двете е на едни и същи дати. Именно по тази причина възнагражденията по договора за гаранция са възнаграждения и по договора за кредит, които съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК е следвало да се включат в ГПР, но това не е направено в нарушение на закона. В тази връзка е и санкцията на нормата на чл.21, ал.1 от ЗПК, която предвижда, че всички клаузи, които имат за цел или резултат

заобикаляне на императивните изисквания на закона, са нищожни.

Въззивният състав намира основание за противоречие на договора за гаранция и с чл.33, ал.1 и ал.2 от ЗПК, с което се цели забранена от закона цел- въвеждане на допълнителни плащания, като така сключеният договор за предоставяне на гаранция противоречи на закона. От ДПК е видно, че предоставянето на гаранция е предпоставка за сключването му, а от начина на изпълнение на задължението по сключения договор за гаранция е видно, че то се заплаща заедно със следващата погасителна вноска по кредита, съобразно уговорения в договора за потребителски кредит погасителен план.

На следващо място, от начина по който е въведено в ДПК задължение за кредитополучателя за предоставяне на кредитора гаранция по кредита- осигуряване на банкова гаранция или гаранцията, издадена от небанкова финансова институция в срок до края на следващия ден от сключване на договора, следва, че изпълнението му ще бъде свързано със значителни затруднения, защото е въведен изключително кратък срок за представяне на тези обезпечения. В ДПК са поставени на практика задължения за ответника за обезпечения на вземането, което автоматично води до сключването на допълнителна сделка по договор за гаранция. Изискването за обезпечение в малък срок е и злоупотреба с лошото финансово състояние на потребителя, който очевидно има нужда от средствата. Финансовата институция е длъжна да оцени платежоспособността на потребителя съгласно чл.16 от ЗПК, за което са предоставени редица правомощия да изисква и събира информация /чл.16 и сл. ЗПК), в т.ч. информация, получена от потребителя и ако е необходимо, извършва справка в Централния кредитен регистър или в друга база данни, използвана в Република България за оценка на кредитоспособността на потребителите, и едва след анализа ѝ да прецени дали да предостави кредита. С въведеното задължение на кредитополучателя за обезпечаване задължението си с предоставяне на гаранция се цели да се обезщетят вредите от неплатежоспособност на длъжника, което е в противоречие с чл.16 от ЗПК, тъй като възмездността на договора за гаранция прехвърля върху кредитополучателя тежестта от оценката по чл.16 от ЗПК, за която потребителят не дължи такси и комисиони и др. плащания съгласно чл.10а, ал.1 и 2 ЗПК. Въведеното задължение на кредитополучателя за осигуряване на гаранцията цели да се заобиколи забраната на чл.143, ал.2, т.3 от ЗЗП, защото със задължението за представяне на обезпечение следва, че

кредиторът не е извършил предварителна проверка за възможностите за изпълнение от потенциалния си клиент, а вместо това прехвърля изцяло в тежест на последния последиците от неизпълнението на това свое задължение и води до допълнително увеличаване размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение след като кредитът е отпуснат, като ако не стори това дългът му нараства. Така с чл.6, ал. 1 от ДПК се уговаря неустойка в размер на 420лв. при неизпълнение на задължението за предоставяне на гаранция по кредита. Основната цел на така уговорената неустойка е да доведе автоматично до сключването на допълнителна сделка по договор за предоставяне на гаранция. Подобни клаузи са увреждащи потребителя и сключени при нарушение на правилата на ЗПК. Както се посочи по-горе посоченият договор за предоставяне на гаранция всъщност е част от ДПК, макар и оформен като отделна сделка.

Възнаграждението на гаранта по договора за гаранция е в размер на 402лв. и съответно представлява 90% от отпуснатия заем от 500лв.

Следователно освен, че цели заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 от ЗПК и единствено оскъпяване на кредита, възнаграждението на гаранта е и прекомерно и по този начин е и нарушен принципът на добросъвестност и справедливост и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, съответно е неравноправно по см. на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорено във вреда на потребителя и не отговаря на изискването за добросъвестност. Изложеното води до извод, че е налице допълнително и самостоятелно основание за нищожността на договора за предоставяне на гаранция извън всичко посочено по-горе.

В тази връзка следва да се отбележи, че при направена служебно справка в ТРРЮЛНЦ се установява, че собственици на капитала на „Неткредит“ ООД и „Кредит гарант БГ“ ООД са едни и същи лица. Двете дружества се намират в такава икономическа свързаност, която сочи на недобросъвестност с оглед обективизираните права и задължения по договор за предоставяне на гаранция, които представляват на практика разделяне на приходите от кредита между две свързани, формално отделно обособени юридически лица, с цел да се заобиколи ЗПК и да се консумира недопустима

печалба. Така създадените допълнителни възнаграждения за гаранта, които не са и надлежно описани в договора за потребителски кредит и не са включени в месечните вноски, води до недобросъвестно оскъпяване на кредита в ущърб на потребителя, който е поставен в неравноправна и неизгодна позиция. Комбинацията от гореописаните условия по възмездното предоставяне на гаранция, които отнапред са известни и се извършват със съдействието на кредитора и които водят до значително фактическо оскъпяване на ползвания заем водят до извод, че въпросното възнаграждение за професионален гарант е следвало да се включи при изчисление на ГПР по кредита при условията на чл.19, ал.1 от ЗПК в качеството му на друг пряк или косвен разход, комисиона или възнаграждение от същия вид. Така икономически по-слабата страна /наредителят/ се е задължил да заплати на гаранта възнаграждение, което се дължи от момента на издаване на гаранцията, съпадаща с датата на сключване на потребителски кредит, без значение дали е изправна страна по същия.

Гореизложеното в съвкупност и поотделно обуславя извод, че договорът за предоставяне на гаранция между страните е сключен в условията на неравноправност по смисъла на чл. 143, ал. 1 от ЗЗП, което го прави нищожен поради противоречие на повелителни норми на закона- чл. 146, ал. 1 ЗЗП, към които чл. 24 ЗПК също препраща, а в равна степен и на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. трето от ЗЗД.

По изложените съображения и съвпадане на изводите му с тези на първоинстанционния съд, настоящият въззивна инстанция намира, че предявения иск правилно е уважен, поради което обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба като неоснователна да се остави без уважение.

Предвид на гореизложеното, въззивната жалба, като неоснователна следва да се остави без уважение и се потвърди обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

С оглед този изход на делото, в тежест на въззивника следва да се присъдят разноските по делото. В този аспект следва да се посочи, че въззиваемата страна се представлява безплатно по делото от адвокат М. М., при условията на чл.38, ал.1, т.2 ЗА, който е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение. Ето защо, на основание чл.38, ал.2 от същия

закон, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в Наредба №1 от 09.07.2001г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В настоящия случай предявеният иск е с цена 402лв., като пред въззивната инстанция същият с оглед предмета на обжалване и на основание разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 400лв. Ето защо на адвокатът с оглед на този материален интерес, съобразявайки, че същия е регистриран по ДДС следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 480лв.

С оглед на гореизложеното, Пазарджишкия окръжен съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение №438 от 05.07.2023г., постановено по гр.д. №468/2023г. по описа на РС- Пещера и Определение №469/25.09.2023г., постановено по гр.д.№468/2023г. постановено по гр.д.№468/2023г. по описа на РС- Пещера- неразделна част от Решение №438 от 05.07.2023г., постановено по гр.д.№468/2023г. по описа на РС- Пещера.

**ОСЪЖДА** „Кредит Гарант БГ“ ООД, да **ЗАПЛАТИ** на адвокат М. М. от АК- Пловдив, с ЕИК 180639388, на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. адвокатско възнаграждение в размер на 480/четиристотин и осемдесет/лв.

*Решението е окончателно и не подлежи.*

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_